

VERSEK

FÉNYEK AZ ÉJBEN.

Nem aludtam. Sötét volt a szobám
 s a sötétség zártan is végtelen.
 A sötétben valami fényre vágytam —
 s mint Pest szokta Szent István-éjeken:
 tűzijátékot rendeztem az éjben:
 halk hangon verseket dobáltam fel
 — verseimet —
 és ujjongtam a fényen.

A szerelem virág-pirosa szállt!
 Szétszikkasztott, meg szivalakba gyűlt,
 — táncolt, örült —
 s lebukott a sötétben,
 s a sötéttel egy-szín tónusra hült . . .

És feldobtam az együtt-szenvedés
 százezrekért sűrő gyémántjelét
 s visszazúgó gyémántkönny zápora
 verte szobám fekete éjjelét.
 De szivárványt húzott belé a hit
 s a szivárvány arany-hidat dobott:
 meleg-fények birodalmába vitt
 s nagyon-nagyon boldog is voltam ott . . .

Vad szépségek gyönyörűsége várt:
 Szagos virágözön, zúgó patak
 s a görgényi erdő a szókon át
 sugaras lombkoronába fakadt!
 És ragyogott a sötétben a kép,
 színezere nyárpompában bogárzott:
 világosság gyújtotta fel az éjt —
 és a szemem forró könnyekben ázott . . .

Majd Erdély is lebukott a setébe
 és új versből új képek büve áradt:
 Poetrix, az Olimposzról letépve,
 kopott mezben kenyérdarabért fárad . . .

Két kimerült szemében ég a hit —
de fölötte a tragikum lebeg:
Sötét sorsa sodrása arra visz —
magyar költő . . . másképp nem is lehet . . .

Az éj-háttér sötétjében lehull —
(fényuszálya ibolyántúli kék)
s most a vers a létem mélyébe nyúl.
Ó, ilyen fényt nem láttatok ti még:
Anyám szíve s a két meleg szeme,
— nem-földi fény a tiszta homlokon —
s zengő hangja, a gyógyító zene,
körülleng a szenvedés-ormokon . . .

És képre kép, színre szín lobogott —
mult a sötét, nem nyomasztott a csend,
szívem egyre gyorsabban dobogott,
nőtt, nőtt a nagy tűzijáték ott fent . . .
S az Istennel összenéztünk az éjben
— mi, egymásról mélységeket tudottan —
s abba hagytam fényidéző beszédem,
elaludtam boldogan és nyugodtan . . .

Nagy Emma.

ÚJ NAPJAINK HOMLOKZATÁRA.

Keményebb kor jön, ritkább lesz a szó,
súlyosabb az ököl,
játék helyett visszanyeri jogát
a munka és pöröly.

Szerelem helyett komoly szeretet
igazabb kapcsokat
köt férfi s nő közli, minden szalmatűz
mihamar lelohad.

Bajnoki főre vasból vert babér
fon kemény koszorút,
Nehezebb lesz az igaz férfisors,
de nem lesz szomorúbb.

Ha férfi vagy, aszkéta légy. A rend
legyen a csillagod.
Pusztuljon el, aki nem bírja meg
vállán a holnapot.

Légy ércszobor, de szív legyen szíved!
Vaskoronás fejed
emeld magosba: az új nap akar
szembenézni veled.

Keményebb kor jön. Vállald sorsodat
keményebb akarattal.
Férji: névtelen katona leszel,
de győz a hajnal.

Rónay György.